

Biblické Magdalény

V barokní tradici, tedy i u Andreiniho, splynuly v postavu Magdalény (lidově Máří Magdalény) tři biblické ženy. První z nich je hříšnice, která na hostině u Šimona farizeje omyla Ježíšovi nohy svými slzami a osušila je svými vlasy (Lukáš 7:36-50). Druhou ženou je Marie z Betánie, která měla sestru Martu a bratra Lazara (obě postavy vystupují i v Andreiniho oratoriu). V Janově evangeliu (Jan 11:2) se o ní píše: „To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otřela svými vlasy“. Tak se zřejmě tato Marie spojila ve výkladu s hříšnicí, o které píše evangelista Lukáš, ačkoli tento verš může odkazovat spíše k ženě, která pomazala Ježíše vzácným olejem v Betánii v domě Šimona malomocného (Matouš 26:6-13, Marek 14:3-9). Třetí ženou byla Marie z Magdaly, v Kralické Bibli Marie Magdaléna, ta, ze které Ježíš vyhnal sedm démonů a ona jej pak následovala (Lukáš 8:1-2). Tato Marie byla první či jednou z žen, které šly ku hrobu Kristovu pomazat jeho tělo a našly hrob prázdný (Matouš 28:1, Marek 16:1-10, Lukáš 24:10, Jan 20:1-18). Marie Magdaléna byla katolickou církví prohlášena za svatou. O jejím životě vypráví legendy, např. Zlatá legenda od Jacoba de Voragine ze 14. století: po zmrtvýchvstání Krista odplula Marie Magdaléna na lodi po rozbouřeném moři (tak její odchod popisuje i Andreini v dramatické básni *Magdaléna* z roku 1610) do Marseille a dále do Francie. V oratoriu z roku 1652 nechává Andreini Magdalénu odejít do pouště; to je ovšem vlivem další legendy o jiné Marii, Marii Egyptské. Svatá Marie Magdaléna bývá zobrazována s lebkou (memento mori), knihou, křížem a nádobkami s mastmi. Je patronkou kajčnic a svedených žen a také holičů.

GEISSLERS HOFCOMOEDIANTEN

Geisslers Hofcomoedianten je nezávislá divadelní společnost profesionálních umělců, která se soustředí na živé, současné a především komediální divadlo pro široké publikum. Svou inspiraci nachází v barokní kultuře a z ní čerpá i její dramaturgie. GH ovšem nevytvářejí rekonstrukce původních barokních děl. Naopak, k látce vždy přistupují velmi autorsky. Ve svébytném nově-barokním divadelním stylu tak ožívají zapomenuté náměty a odkaz významných divadelních osobností a objevují nadčasové paralely mezi minulostí a současností. Geisslers Hofcomoedianten vznikli v roce 2002 v Kuksu při příležitosti založení festivalu barokního umění Theatrum Kuks. Za čtrnáct let působení vytvořili dvacet inscenací, vydobyli si uznání publika i kritiky, navštívili řadu festivalů v ČR i v zahraničí (měsíční turné v USA apod.) a založili putovní festival zámeckých a klášterních divadel. Jejich pražskou domovskou scénou je od října 2014 ostrovní divadelní scéna VILA Štvanice. Více na www.geisslers.cz.

Program připravily: Helena Kebrtová a Kateřina Bohadlová
fotografie: Jakub Machal a Lukáš Hladký
grafika: Daniela Eftimidisová

GEISSLERS HOFCOMOEDIANTEN
UVÁDĚJÍ

MAGDALÉNA LASCIVNÍ A KAJÍČNÁ

OPUS ANDREINI Č. 2

Chlípně zbožné oratorium na vodní ploše

Režie: Petr Hašek

Hudba a hudební nastudování: David Hlaváč s využitím původní hudby Claudia Monteverdiho (1567–1643), Salamona Rossiho (1570–1630), Muzia Effrema (1549 – 1. 1/3 17. Stol.) a Alessandra Gvizzanianiho (asi 1572–1632)

Překlad předlohy a rešerše: Kateřina Bohadlová

Koncept: Petr Hašek a Helena Kebrtová

Scénář: Geisslers

Libreto: Helena Kebrtová / Giovan Battista Andreini

Dramaturgie: Helena Kebrtová

Scénografie: Ján Tereba

Kostýmy: Jitka Nejedlá

Choreografie: Kamila Mottlová

Produkce: David Gerneš, Markéta Bodoriková

Světla: Lukáš Hladký

Hrají, tančí a zpívají:

Gio, autor: Aleš Pospíšil

Virginia / Magdaléna / chór: Alena Bazalová

Garderoba / Róza, Magdalénina služka / chór: Eva Burešová

Recenzentka / Marta, Magdalénina sestra / chór: Claudia Eftimiadisová

Dívák / David, zpívající milenec Magdalény / chór: Martin Bohadlo

Kulisák / Samson, tančící milenec Magdalény / chór: Jan Březina

Uklízečka / Tanečnice / chór: Mirka Prokešová

Boží laskavost: Simona Jindráková a Tereza Sedláčková

a na arčiloutnu hraje Miloslav Študent

Poděkování

festivalu Hortus Magicus Kroměříž

mecenášům: Karlu Somolovi, Magdě Janíkové a dalším

www.geisslers.cz

Andreiniho Magdalény

Magdaléna byla Andreiniho celoživotním tématem, inspirací i obsesí. Není divu, že se k této postavě v průběhu vrcholící barokní doby tolikrát vrátil. Magdalénský kult byl na začátku 17. století velmi populární a mnoho umělců se jím nechávalo inspirovat. Předně – hříšnice proměněná ve světici je díky kontrastům, které v sobě spojuje, přímo prototypem barokní postavy. Dále, sám Andreini se ve svém životě zmiňuje mezi prostopásmým životem a pokáním. Jeho dílo se stalo zrcadlem jeho vlastní duše, které dokonale odráží autorovo rozpoložení v jednotlivých etapách života. Prvně tomuto tématu věnoval pozornost v roce 1610, kdy v Benátkách vydal dramatickou báseň v oktávách *Magdaléna*. Její variaci dedikoval v roce 1628 kardinálu Harrachovi a dostal za ni roční penzi. Druhou verzi, sakrální hru *Magdaléna*, vytvořil na objednávku francouzské královny Marie Medicejské v roce 1617. Je psána volným veršem a dochovaly se k ní fragmenty hudby od Claudia Monteverdiho, Salamona Rossiho, Alessandra Gvizzanianiho a Muzia Effrema. Její variaci uvedl v roce 1629 ve Vídni. Konečně je zde poslední verze, nejkompaktnější a nejkompexnější, scénické oratorium *Magdaléna lascivní a kajičná* z roku 1652, které bylo uvedeno a vydáno v Miláně. Vyniká až hříbí barokními kontrasty a uchvacuje obrazností, která je zřetelná i z netradičně konkrétních Andreiniho scénických poznámek přímo v textu.

Geisslers Magdalény

V září 2015 uvedli GH premiéru plenérové verze scénického oratoria *Magdaléna lascivní a kajičná*. Tato hudebně-taneční verze připravovaná jako site-specific přímo pro prostory Květné zahrady v Kroměříži představuje v oddělených obrazech příběh kurtizány Magdalény a její cestu k prozření a napravení. Scénografií tvořil oheň a voda – zápalné louče a pstruží jezírko – a diváci na dění na přilehlých loučkách shlíželi z Jahodového vršku. Výsledkem dvoutýdenního zkušebního procesu bylo nejen první kroměřížské předvedení tohoto tvaru, ale také vznik hudebního těla, o které se opírá i další, interiérová verze „*Magdalény*“. Úběžníkem interiérové inscenace je zrcadlení. Na základě rešerš o Andreiniho životě, vlastních zkušeností i čiré fantazie tvarujeme fiktivní obraz zrodu jednoho díla – oratoria *Magdaléna lascivní a kajičná*. Jak se odráží realita, zážitky a vzpomínky v autorově tvorbě? (... lehký klíč ke čtení inscenace...)

Magdaléna lascivní a kajičná je druhým dílem dramaturgického cyklu Opus Andreini, v němž Geisslers mapují odkaz slavného divadelního rodu. Navazuje na inscenaci *Dvě komedie* v komedii, jejíž premiéru uvedl soubor v roce 2014.

Program oratoria

Ouvertura (Claudio Monteverdi)

Prolog: „Z výšek andělských chrámů“ (Claudio Monteverdi) – Boží laskavost

Árie č.1: „Chci okusit slzy i krev“ (David Hlaváč) – Magdaléna

Árie č.2: „O Magdalénině kráse“ (David Hlaváč) – David, Boží laskavost

Recitativ 1: „Vítej, Magdaléno, po probdělé noci“ – Boží laskavost

Árie č. 3: „Kdo chce vůni růží dýchat“ (Salamon Rossi) – Magdaléna, Róza

Recitativ 2: „Magdaléno, před tebou tvá sestra Marta se klaní“ – Boží laskavost

Árie č. 4: „Nešťastná, hříšná, pyšná ženo! / Až budu stará“ (David Hlaváč) – Marta, Magdaléna, Boží laskavost

Árie č. 5: „Možná je čas jít spát“ (David Hlaváč) – Autor, chór

Recitativ 3: „Sklíčená a bledá jsi, Magdaléno“ – Boží laskavost

Árie č. 6: „Zjevení v zrcadle“ (Muzio Effrem) – Magdaléna, Boží laskavost

Recitativ 4: „Bičem tvých růží šlehání, běží Samson a David“ – Boží laskavost

Árie č. 7: „Dary pro Magdalénu“ (David Hlaváč) – David, chór

Recitativ 5: „Jak rozhodneš se, Magdaléno?“ – Boží laskavost

Árie č. 8: „Magdaléna kajičná“ (David Hlaváč) – Magdaléna

Finále: „Náruč ti otevírám“ (Alessandro Gvizzani) – Boží laskavost, chór

Epilog: „Giovan Battista Andreini“ (David Hlaváč) – Boží laskavost, chór

Giovan Battista Andreini

G. B. Andreini (1576-1654) byl jednou z nejvýraznějších a nejušestřannějších divadelních osobností evropského baroka. Jako syn slavné italské herečky a básničky Isabellly Andreini a neméně slavného představitele role kapitána Franceska Andreiniho získal zkušenosti ve světoznámé divadelní společnosti komedie dell'arte Comici Gelosi. Sám pak založil a vedl vlastní divadelní společnost Comici Fedeli, která mimo jiné slavila úspěchy v Praze při korunovaci v roce 1627-1628. Comici Fedeli byli právě po Comici Gelosi druhým neznámějším tělesem, které doma i v zahraničí reprezentovalo a šířilo komedii dell'arte a s ní i profesionální charakter divadla. Na jejich tvorbu evropské divadlo navazuje dodnes. G. B. Andreini vystupoval pod uměleckým jménem „Lelio“ a byl nejen hercem a principálem, ale i významným spisovatelem a dramatikem, proslul zejména svými barokními experimenty s divadelní formou, mísením žánrů a byl například jedním z prvních, kdo uplatnil ve hře divadlo na divadle.

PREMIÉRA
12. PROSINCE 2015
VILA ŠTVANICE

MAGDALÉNA LASCIVNÍ A KAJÍČNÁ

Prolog

Z výšek andělských chrámů se snáším k cíli.
Zde je šíp, kterým střílím,
kam káže mi bůh.
Ne, Amor, já jsem boží laskavostí.
Hřichy smýt z duše mám bídné a věst jí
k ctnosti.

Chci okusit slzy i krev

Chci okusit slzy i krev,
oddát se celá bouřlivé smrti.
Ukaž mi, pane, ukaž poušť,
kde jako ty já budu trpět
a slzami smyji prohřešek svůj,
slzami, které dnes tvé nohy myly.

Do práce, řemínky a dŕtky!
Šlehejte mé nahé tělo,
učíte ze mě krvavou řeku.
Do práce, kladiva a hřeby!
Bodejte!
Zraňujte!
Propichujte!
Trhejte!

O Magdalénině kráse

Na ten nach růže
sotva se zmůže,
jímž Magdaléně ústa planou.
A proto stranou
klidte se, květy!
Kde její rety –
rubínů temná záře vládne,
vás půvab vadne.

Blatouchy vodní,
učte se od ní,
jak vybarvit se do zlatova.
Poklad se schoval
do jejich vlasů.
Hledali spásu,
mnozí, kdo v moře loken vpluli,
však utonuli.

Bělostné kvítí
málo se třpytí,
když spatříš úběl její hrudi.
Sníh, který studí,
roztaje v mžiku.
Ach, zahradníku,
narcisů trsy
jí mezi prsy
vysad, vždyť je to vrchol štěstí,
jí v nadrech kvěsti.

Recitativ 1

Vítej, Magdaléno,
po probdělé noci
novým radovánkám přicházíš oddávat se?
Podívej,
tobě v patách
Samson a David,
udatní bojovníci lásky
přišli též.
Zda-li tě, ženo, pohnou k citu?

Kdo chce vůni růží dýchat

Kdo chce vůni růží dýchat,
jenom poupě touží mít.
Každá růže ale píchá,
s kvítkem trny musíš vzít.

Kolem ptáček křídly šustí,
tlustý, lačný zobáček.
Než ho do své klícky pustíš,
ať vysolí zlatáček.

Když ti do výstřihu zírá
šmírák s prázdnou šrajtoflí,
ať si klidně touhou zmirá,
dej mu ránu pantoflí.

Když ti strkaj drží chlapi
tlapy rovnou pod sukni,
jen je nechej, ať se trápí,
navnad' je a ucukni.

Žena moudrá drží city
skryty v hloubi duše své,
když je milý brzy sytý,
jinou do postele zve.

Do srdce se vejde chlapů
napůl tuctu ba i víc,
po štěstí si proto šlapu,
když mám jen tři za měsíc.

Recitativ 2

Magdaléno,
před tebou
bledá a nařikající,
nesmělá a plačící,
tvá sestra Marta se klaní.
A ze všech sil se snaží,
abys ji přijala a vyslechla.
Jakou odpověď dáš jí?

Nešťastná, hříšná, pyšná ženo!

Nešťastná, hříšná, pyšná ženo!
Kdy hodláš k nebi vykročit?
Tvůj čas se krátí, Magdaléno,
a zítra může pozdě být!

Jen zjara listí zelená se,
na podzim stáří seschne zas.
Kdo déle trvá na své kráse,
spálí ho zimy krutý mráz.

Hleď, růže jménem Magdaléna
nad jasmíny a lilie
je pro svůj půvab vynášena,
však tento půvab křehký je.

Až smrtí zachvěje se země,
že smrtelník by zůstal stát?
To nestane se, poslouchej mě,
boha se zavčas začni bát.

libreto

Myslíš, že mramorovou stěnou
neprojde vševidoucí zrak?
Ne, neschová se, Magdaléno,
pod zlatou klícku hnusný pták.

Ohnivé blesky, hněvu moře
v oblacích už se hromadí.
Sestřičko moje, přijde hoře,
a smete tvoje zahrady.

Co zbyde ti pak, pyšná ženo?
Daleko příliš bude ráj
a peklo věčné, Magdaléno,
probud' se, dítě, kaj se, kaj!

Ty ubožačko ztroskotaná,
v dřevé lodi hledáš skryš!
Neslyšíš, že ti zvoní hrana,
nevidíš, že se potápíš...

Až budu stará: Magdalénina odpověď

Až budu stará, budu možná
tak zbožná,
vytrvale
strádat žalem,
zvadlé tváře si drásat a vlasy rvát si,
dovolávat se boží spásy,
ráno i večer mé vzdechy steré
budou se modlit miserere.

Možná je čas jít spát

Možná je čas jít spát,
a nebo není.
Možná je noc
jen cesta k rozednění.
Možná mi zbývá
už jen
půl litr piva
a sen,
co se nezdá.
Jsem hvězda.
Kéž by si někdo něco přál,
když padám,

MAGDALÉNA LASCIVNÍ A KAJÍČNÁ

Prolog

Z výšek andělských chrámů se snáším k cíli.
Zde je šíp, kterým střílím,
kam káže mi bůh.
Ne, Amor, já jsem boží laskavostí.
Hřichy smýt z duše mám bídné a věst jí
k ctnosti.

Chci okusit slzy i krev

Chci okusit slzy i krev,
oddát se celá bouřlivé smrti.
Ukaž mi, pane, ukaž poušť,
kde jako ty já budu trpět
a slzami smyji prohřešek svůj,
slzami, které dnes tvé nohy myly.

Do práce, řemínky a dŕtky!
Šlehejte mé nahé tělo,
učíte ze mě krvavou řeku.
Do práce, kladiva a hřeby!
Bodejte!
Zraňujte!
Propichujte!
Trhejte!

O Magdalénině kráse

Na ten nach růže
sotva se zmůže,
jímž Magdaléně ústa planou.
A proto stranou
klidte se, květy!
Kde její rety –
rubínů temná záře vládne,
vás půvab vadne.

Blatouchy vodní,
učte se od ní,
jak vybarvit se do zlatova.
Poklad se schoval
do jejich vlasů.
Hledali spásu,
mnozí, kdo v moře loken vpluli,
však utonuli.

Bělostné kvítí
málo se třpytí,
když spatříš úběl její hrudi.
Sníh, který studí,
roztaje v mžiku.
Ach, zahradníku,
narcisů trsy
jí mezi prsy
vysad, vždyť je to vrchol štěstí,
jí v nadrech kvěsti.

Recitativ 1

Vítej, Magdaléno,
po probdělé noci
novým radovánkám přicházíš oddávat se?
Podívej,
tobě v patách
Samson a David,
udatní bojovníci lásky
přišli též.
Zda-li tě, ženo, pohnou k citu?

Kdo chce vůni růží dýchat

Kdo chce vůni růží dýchat,
jenom poupě touží mít.
Každá růže ale píchá,
s kvítkem trny musíš vzít.

Kolem ptáček křídly šustí,
tlustý, lačný zobáček.
Než ho do své klícky pustíš,
ať vysolí zlatáček.

Když ti do výstřihu zírá
šmírák s prázdnou šrajtoflí,
ať si klidně touhou zmirá,
dej mu ránu pantoflí.

Když ti strkaj drží chlapi
tlapy rovnou pod sukni,
jen je nechej, ať se trápí,
navnad' je a ucukni.

Žena moudrá drží city
skryty v hloubi duše své,
když je milý brzy sytý,
jinou do postele zve.

Do srdce se vejde chlapů
napůl tuctu ba i víc,
po štěstí si proto šlapu,
když mám jen tři za měsíc.

Recitativ 2

Magdaléno,
před tebou
bledá a nařikající,
nesmělá a plačící,
tvá sestra Marta se klaní.
A ze všech sil se snaží,
abys ji přijala a vyslechla.
Jakou odpověď dáš jí?

Nešťastná, hříšná, pyšná ženo!

Nešťastná, hříšná, pyšná ženo!
Kdy hodláš k nebi vykročit?
Tvůj čas se krátí, Magdaléno,
a zítra může pozdě být!

Jen zjara listí zelená se,
na podzim stáří seschne zas.
Kdo déle trvá na své kráse,
spálí ho zimy krutý mráz.

Hleď, růže jménem Magdaléna
nad jasmíny a lilie
je pro svůj půvab vynášena,
však tento půvab křehký je.

Až smrtí zachvěje se země,
že smrtelník by zůstal stát?
To nestane se, poslouchej mě,
boha se zavčas začni bát.

libreto

Myslíš, že mramorovou stěnou
neprojde vševidoucí zrak?
Ne, neschová se, Magdaléno,
pod zlatou klícku hnusný pták.

Ohnivé blesky, hněvu moře
v oblacích už se hromadí.
Sestřičko moje, přijde hoře,
a smete tvoje zahrady.

Co zbyde ti pak, pyšná ženo?
Daleko příliš bude ráj
a peklo věčné, Magdaléno,
probud' se, dítě, kaj se, kaj!

Ty ubožačko ztroskotaná,
v dřevé lodi hledáš skryš!
Neslyšíš, že ti zvoní hrana,
nevidíš, že se potápíš...

Až budu stará: Magdalénina odpověď

Až budu stará, budu možná
tak zbožná,
vytrvale
strádat žalem,
zvadlé tváře si drásat a vlasy rvát si,
dovolávat se boží spásy,
ráno i večer mé vzdechy steré
budou se modlit miserere.

Možná je čas jít spát

Možná je čas jít spát,
a nebo není.
Možná je noc
jen cesta k rozednění.
Možná mi zbývá
už jen
půl litr piva
a sen,
co se nezdá.
Jsem hvězda.
Kéž by si někdo něco přál,
když padám,

protože padám, padám dál,
i když mě od země už studí záda.

Ráno se vzbudím do bolava,
ale co,
když bude bolet jenom hlava –
něco za něco
a pro to něco cokoliv.
Možná mi zbývá
jen pár piv
a že jsem živ a
i když by mohlo být i líp,
kdyby mě kruci někdo vyp-
nul a nebo políbil...
Pořád mám tolik, tolik sil,
tolik a tolik, tolik, tolik.

Jsem workoholik?...
Úplněk možná, že má vliv
na příliv
a nejen z piv
je člověk živ,
víno je tu a cigarety
a věty, věty, věty, věty...
A čtyři verše ještě navíc –
něco za nic
a za to všechno možná sláva,
která mě stejně neuspává,
i když je čas jít spát,
anebo není?
Možná je noc
jen cesta k rozednění.

Recitativ 3

Skličená a bledá jsi,
Magdaléno.
Sestřina slova jako ostrý hrot
uvízla v tvých prsou?
Rozptýlení hledáš nebo útěchu?
Zrcadlo posílám ti, vzácný dar.
Nejsi snad zvědavá,
co v něm spatříš?

Zjevení v zrcadle

Tváří radost vrátí
ten přítel, který nezná lháti.
Půvab můj utěší
srdce, které jak by v pouta jali kati

protože padám, padám dál,
i když mě od země už studí záda.

Ráno se vzbudím do bolava,
ale co,
když bude bolet jenom hlava –
něco za něco
a pro to něco cokoliv.
Možná mi zbývá
jen pár piv
a že jsem živ a
i když by mohlo být i líp,
kdyby mě kruci někdo vyp-
nul a nebo políbil...
Pořád mám tolik, tolik sil,
tolik a tolik, tolik, tolik.

Jsem workoholik?...
Úplněk možná, že má vliv
na příliv
a nejen z piv
je člověk živ,
víno je tu a cigarety
a věty, věty, věty, věty...
A čtyři verše ještě navíc –
něco za nic
a za to všechno možná sláva,
která mě stejně neuspává,
i když je čas jít spát,
anebo není?
Možná je noc
jen cesta k rozednění.

Recitativ 3

Skličená a bledá jsi,
Magdaléno.
Sestřina slova jako ostrý hrot
uvízla v tvých prsou?
Rozptýlení hledáš nebo útěchu?
Zrcadlo posílám ti, vzácný dar.
Nejsi snad zvědavá,
co v něm spatříš?

Zjevení v zrcadle

Tváří radost vrátí
ten přítel, který nezná lháti.
Půvab můj utěší
srdce, které jak by v pouta jali kati

Oči mé snad mě šálí?
Co je to s tou rúží?
A proč náhle mě páli ten žár?
Jako smrt když na mě sahá!
Jsem to já?
Dost, milost! Milost!

Recitativ 4

Bičem tvých rúží šlehání,
běží Samson a David
jak koně k svému slunci!
Jak včely k plástům,
jak stáda na pastviny,
ovečky, ptácci,
letí za paprskem,
jenž dává jim život a světlo.
Milenci nesou ti dary, Magdaléno.
A chtějí slyšet, koho z nich
konečně si vyvolíš.

Dary pro Magdalénu

Všechno, co máme, zbožňované
klademe k nohám v pozoru
a budem čekat, co se stane,
modlit se vroucně k Amoru,
ať v těle umně vytesaném
není i srdce z mramoru.
Všechno, co máme, zbožňované,
klademe k nohám v pozoru.

Snad obměkčí tě hrací skříňka,
v níž tančí labuť na klíček
cvičená hnedle od malinka
ne větší než tvůj malíček.

Já nebo on?
Zmiz!
Já nebo on?
Hmyz!
Já nebo on?
Padej!
Já nebo on?
Hade!

Nebo snad srdce tvé mi získá
– pohled, jak rozkošný to tvor! –

Oči mé snad mě šálí?
Co je to s tou rúží?
A proč náhle mě páli ten žár?
Jako smrt když na mě sahá!
Jsem to já?
Dost, milost! Milost!

Recitativ 4

Bičem tvých rúží šlehání,
běží Samson a David
jak koně k svému slunci!
Jak včely k plástům,
jak stáda na pastviny,
ovečky, ptácci,
letí za paprskem,
jenž dává jim život a světlo.
Milenci nesou ti dary, Magdaléno.
A chtějí slyšet, koho z nich
konečně si vyvolíš.

Dary pro Magdalénu

Všechno, co máme, zbožňované
klademe k nohám v pozoru
a budem čekat, co se stane,
modlit se vroucně k Amoru,
ať v těle umně vytesaném
není i srdce z mramoru.
Všechno, co máme, zbožňované,
klademe k nohám v pozoru.

Snad obměkčí tě hrací skříňka,
v níž tančí labuť na klíček
cvičená hnedle od malinka
ne větší než tvůj malíček.

Já nebo on?
Zmiz!
Já nebo on?
Hmyz!
Já nebo on?
Padej!
Já nebo on?
Hade!

Nebo snad srdce tvé mi získá
– pohled, jak rozkošný to tvor! –

štěňátko, které umí pískat:
„*Amore mio, per favor.*“

Buď přece k darům shovívavá,
a láskou ty zas obdaruj
a jestli stále málo dávám,
vezmi si celý život můj.

Ten nebo ten?
Ten nebo ten?
Ten nebo ten?

A co ten?

Recitativ 5

Jak rozhodneš se, Magdaléno?
Kam povedou teď kroky tvé?
Láká tě starý život tvůj?
Nebo snad odvahu máš
vydat se do neznáma?

Magdaléna kajičná

Ten vykotlaný kmen,
ta šelma ulovená,
prý kdysi první z žen
teď padá na kolena.
Proč bolest, co chce ven,
jen uvnitř umí sténat?
Zbavte mě prosím jména,
nechci být Magdaléna.

Stín,
pouhý stín.
Kam teď mám jít,
když dávím
se špinou,
svou špinou?
Kam duši uvadlou skrýt?

Teď vítr rozvířil,
co zbylo z toho mála –
písek, co uvěřil
sám sobě, že je skála.
Já na konci svých sil
bych o víc nežádala,
než abych plakat znala,
jak dříve jsem se smála.

štěňátko, které umí pískat:
„*Amore mio, per favor.*“

Buď přece k darům shovívavá,
a láskou ty zas obdaruj
a jestli stále málo dávám,
vezmi si celý život můj.

Ten nebo ten?
Ten nebo ten?
Ten nebo ten?

A co ten?

Recitativ 5

Jak rozhodneš se, Magdaléno?
Kam povedou teď kroky tvé?
Láká tě starý život tvůj?
Nebo snad odvahu máš
vydat se do neznáma?

Magdaléna kajičná

Ten vykotlaný kmen,
ta šelma ulovená,
prý kdysi první z žen
teď padá na kolena.
Proč bolest, co chce ven,
jen uvnitř umí sténat?
Zbavte mě prosím jména,
nechci být Magdaléna.

Stín,
pouhý stín.
Kam teď mám jít,
když dávím
se špinou,
svou špinou?
Kam duši uvadlou skrýt?

Teď vítr rozvířil,
co zbylo z toho mála –
písek, co uvěřil
sám sobě, že je skála.
Já na konci svých sil
bych o víc nežádala,
než abych plakat znala,
jak dříve jsem se smála.

Finále

Náruč ti otevirám,
pojď dál, za mojí láskou.
Ať tě dál nese víra
a tvůj pláč smyje hříchy,
Magdaléno.
Zbavená světské pýchy
jak záříš, krásko!

Šperk nejzácnější – tvá duše
jako křišťál čirá
milostí svítí.

A ty, kdo nejsi z ledu,
hříšnice příklad
teď následuj,
Halehalehaleluj

Epilog

Buď věčná sláva tomu domu,
kde léta páně patnáct set
a šestasedmdesát k tomu
v milosti boží spatřil svět
Giovan Battista Andreini,
to jest to jméno, to jest on,
dítě, jež určil pro vavříny
u kolébky sám Apollon.

Buď věčná sláva tomu jménu,
a veleben buď jeho rod,
jenž vyvedl herečku – ženu
z ponížení a nejstot.
Vždyť jeho matka Isabella
divadlu dala se co vzor.
A srdce, která rozechvěla,
toužila mířit za obzor.

Buď předně sláva jeho dílu,
vždyť jméno i rod pohřbí zem,
však slovo uchová si sílu
a autor věčně žije v něm.
Ať muži mluví svými činy
a spisovatel dílem svým.
Kdo tedy byl ten Andreini?
...

Finále

Náruč ti otevirám,
pojď dál, za mojí láskou.
Ať tě dál nese víra
a tvůj pláč smyje hříchy,
Magdaléno.
Zbavená světské pýchy
jak záříš, krásko!

Šperk nejzácnější – tvá duše
jako křišťál čirá
milostí svítí.

A ty, kdo nejsi z ledu,
hříšnice příklad
teď následuj,
Halehalehaleluj

Epilog

Buď věčná sláva tomu domu,
kde léta páně patnáct set
a šestasedmdesát k tomu
v milosti boží spatřil svět
Giovan Battista Andreini,
to jest to jméno, to jest on,
dítě, jež určil pro vavříny
u kolébky sám Apollon.

Buď věčná sláva tomu jménu,
a veleben buď jeho rod,
jenž vyvedl herečku – ženu
z ponížení a nejstot.
Vždyť jeho matka Isabella
divadlu dala se co vzor.
A srdce, která rozechvěla,
toužila mířit za obzor.

Buď předně sláva jeho dílu,
vždyť jméno i rod pohřbí zem,
však slovo uchová si sílu
a autor věčně žije v něm.
Ať muži mluví svými činy
a spisovatel dílem svým.
Kdo tedy byl ten Andreini?
...